



بیانیه « شبکه سندیکایی جهانی همبستگی و مبارزه » به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن

وضعیت زنان در ایران

به مناسبت روز جهانی مبارزه برای حقوق زنان، رفقای همبستگی سوسیالیستی با کارگران در ایران (SSTI)، عضو «شبکه سندیکایی جهانی همبستگی و مبارزه»، نکات زیر در مورد وضعیت زنان در ایران را به اطلاع می‌رسانند.

در این روز جهانی، ما موظفیم که بلندگوی کسانی باشیم که می‌رزمند و جان خود را به خطر می‌اندازند. در ایران دو روز زن برگزار می‌شود: ۱۶ دسامبر، روز تولد فاطمه، دختر پیامبر، که توسط حکومت سازمان داده می‌شود، در حالی که فعالان حقوق زنان ۸ مارس روز جهانی زن را جشن می‌گیرند.

در ۸ مارس ۱۹۷۹، ده‌ها هزار زن برای حقوق و آزادی‌های خود به خیابان‌ها ریختند. آن‌ها پس از مشارکت گسترده در قیام، با شرکت در تظاهرات در این روز، مخالفت خود با رژیم ضدانقلاب سازمان یافته به رهبری آیت الله خمینی، که زنان از اولین اهداف سرکوب آن بودند، ابراز داشتند.

تبعیض علیه زنان مغایر با کنوانسیون حقوق بشر سازمان ملل است.

در سال ۲۰۰۳ دو لایحه برای الحاق ایران به کنوانسیون "منع تبعیض علیه زنان" و کنوانسیون "منع شکنجه و سایر مجازات‌های بیرحمانه"، توسط شورای نگهبان انقلاب رد می‌شوند.

در اثر فشارهای جامعه بر رژیم، حکومت لایحه ای با عنوان "تأمین امنیت زنان در برابر خشونت" در ۳ ژانویه ۲۰۲۱ تصویب می‌کند. این لایحه به مراتب پائین‌تر از استانداردهای بین‌المللی است، زیرا به همه جنبه‌های خشونت زنان نمی‌پردازد، از جمله ازدواج کودکان و تجاوز جنسی مرد نسبت به همسرش.

با این وجود، این یک گام به جلو است و می‌تواند نقطه شروعی باشد برای برقراری مجازات در مورد خشونت علیه زنان، و تازه این لایحه باید به تصویب پارلمان محافظه کار هم برسد.

در ایران این قانون تعزیرات جمهوری اسلامی است که وضعیت زنان را تنظیم می‌کند. این قوانین، که شامل مجازات‌های بدنی بسیار خشن است، به قدرت سیاسی اجازه می‌دهد که تا خشونت علیه زنان را تشویق کند، حتی تا مرحله جان باختن آن‌ها. معیارهای این دولت مردسالار بر بدن زنان کنترل اعمال می‌کنند و زنان را به خاطر زن بودن شان ذاتاً مظنون و مقصر مفروض می‌پندارد.

مبارزه زنانی که در زیر بازگو می‌شوند، خشونت این رژیم مردسالار زن ستز را بازگو می‌کنند:

یاسمن آریانی، چندین بار به جرم دفاع از حقوق خود محکوم شد.

در اوت ۲۰۱۸، او در طی تظاهراتی در تهران همراه با سایر فعالان دستگیر شد. در ۸ مارس ۲۰۱۹، هنگامی که او و مادرش در داخل مترو تهران، بدون حجاب، و علیه حجاب اجباری در بین مسافریین مترو گل توزیع می‌کردند و شعار "من بی حجاب، و تو با حجاب" سر می‌دادند، بار دیگر دستگیر شدند.

آن‌ها هر کدام به ۱۶ سال زندان محکوم شدند. در پی بسیج‌های بین‌المللی و هم‌چنین پخش گسترده ویدئویی در شبکه‌های اجتماعی، محکومیت آن‌ها به ۹ سال کاهش می‌یابد.

طبق گزارش سازمان "ابتکار عمل زنان نوبل"، یاسمین «در زندان در شرایط وحشتناکی به سر می‌برد... او در سلول انفرادی محبوس بوده، خانواده اش حق تماس با او را نداشته و او را تهدید کرده اند که چنان چه در برابر دوربین فیلمبرداری از کرده خود اظهار ندامت نکند، سایر اعضای خانواده اش را نیز دستگیر خواهند کرد».

گلرخ ابراهیمی ایرانی، نویسنده و مدافع حقوق، فعال علیه مجازات سنگسار در ایران.

در اکتبر ۲۰۱۶، به دنبال کشف یک جزوه انتقادی در باره سنگسار، به هنگام بازرسی خانه اش، به ۶ سال زندان محکوم می شود.

او از ژانویه ۲۰۱۷ در زندان به سر می برد. شرایط زندان غیرقابل تحمل است. در هنگام بازجویی با چشم بند، تهدید به مرگ می شود. او هم چنین مجبور به شنیدن لگد زدن نگهبانان به شوهرش و فریادهای ناشی خفه کردن او در سلول مجاور می شود.

ریحانه جباری، یک دکوراتور ۲۰ ساله، متهم به قتل یک مأمور سابق امنیت که به او تجاوز جنسی کرده بود در ۲۵ اکتبر ۲۰۱۴، وی را به جرم کشتن متجاوز با چاقو، مجرم شناخته و اعدام کردند. در مکاتبات متعددی که از درون سلول زندان داشته، شرایط زندان و تعدش را بازگو می کند. وی درباره محاکمه خود می نویسد: «التماس نکردم، من حتی یک قطره اشک هم نریختم، زیرا به قانون اعتماد کردم. اما من به بی تفاوتی نسبت به جنایت متهم شدم.»

زهرا اسماعیلی از خشونت خانگی رنج می برد. وی برای دفاع از خود شوهرش را به قتل می رساند.

شوهرش، یک مقام ارشد امنیتی، مرتباً او را کتک می زد. زهرا به اعدام محکوم شد. در ۱۷ فوریه ۲۰۲۱، در حالی که شاهد به دار آویختن ۱۶ مرد قبل از خودش بود، سکنه مغزی می کند و می میرد. جسد بی جان او را دار می زنند.

بدون رهایی واقعی و کامل زنان، هیچ آینده ای برای دموکراسی در ایران وجود ندارد.

همبستگی با زنان ایران!